Одлетіла
конвалійна Леда
на далекі сніжні гаї,
і не пахнуть вже
липовим медом
поцілунки холодні
твої.
Це початок кінця,
о, кохана,
о, до лютого болю чужа!
Це навіки
найкраща рана
і до споминів
літ іржа.

ЖИВУ, ПРАЦЮЮ. Харків, 1930, с. 55.